

La unele S.M.T.-uri repararea utilajelor necesare lucrărilor de recoltare nu se desfășoară în ritm susținut.

Desen de V. CRIVĂȚ

— «Tot pe loc, pe loc, pe loc!»

urzica

ANUL XVII • Nr. 10 • 31 MAI 1965 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

UN ZOOLOG ÎN ÎNCURCĂ- TURĂ

Duminica, de-i soare mai ales, grădina zoologică de la Băneasa se populează cu atîția oaspeți că de n-ar fi gratiile despărțitoare animalele n-ar mai avea loc să se miște.

Indiferent, sau poate plictisit de admiratori, leul dormitează în enormul său fular roșcat, lupul nu renunță nici o secundă la ideea că ar putea găsi o ieșire din cușcă, iar cercopitecii se aburcă din coadă în copacii desfrunziți, ca să-și spună la ureche răutăți pe seama oamenilor.

Ne tot nimerim în grup cu un zoolog amator, atoateștiutor, volubil, generos răspinditor de cunoștințe pentru cine se întîmplă în preajmă-i, unul din aceia pe care Rabelais îi bănuia că sînt din născare grozavi flecari și babani bărbieri de brașoave bărboase în ce privește cail verzi pe pereți.

— Ia uitati-vă la zebre. Sînt extraordinare și au toate liniile negre pe verticală. Asta-i strămoașa calului, dar el nu știe, he, he... Aoliu ce mai șarpe, boaconstructor, ce pantofi și ce poșete zac în pielea lui, ia deschide, mă, mestecătoarea să-ți văd limba despicată... Observați hiena: e gutunărită, să știți c-a tras-o un curent de-al nostru, oho!... Vai, dar prăpădite-s maimuțele, le-o fi tuns administrația la spate, că prea-s chiluge... A mîncat cineva carne de urs? Are gust de seu, numai că trebuie tăiată cu toporul și luată cu grebla, ha, ha... Am auzit că papagalii trăiesc o mie de ani, dar ăștia n-apucă nici o sută, că-s pîpnericiți, i-o fi adus din Turcia, acolo-i prea cald pentru ei...

Nu se oprea nici să respire; robinetului verbal i se defectase garnitura, iar debitul creștea de la o cușcă la alta de-a dreptul îngrijorător. Vreo trei de pîmprejur ne-am înțeles din ochi să încercăm a-l repara cu cel mai primitiv mijloc la îndemină.

În dreptul ciinelui Dingo, guralivul zoolog se porni pe speculații asupra eventualelor raporturi ale patrupedului cu mițele:

— Ce-i face ăsta miței dac-o prinde? O jumulește sau o lasă-n pace? Nici nu știe să latre! Cuțu... Na... Haț...

— Mă ierți, cetățene — se amestecă unul din noi trei, cel cu cămașă albastră — dar dacă-i strigi «haț» ca la porci, n-o să-ți răspundă niciodată. Trebuie să-i faci «chiț».

— Chiț? Da' ce-i șoarece?

— Evident. Șoarece uriaș de Australia. Credeai că toți șoarecii din lume sînt ca la noi?... Îmi pare rău, se vede că nu ești prea umblat.

Celălalt rinji neîncrezător, arătîndu-și un colț de aur:

— Ce tot spui, dom'le, că-i șoarece?

— E șoarece australian toată

ziua — lămuri flegmatic și al doilea, cel cu pălăria lăsată peste sprîncene — l-am întilnit în centrul orașului Melbourne, cînd am fost la Olimpiadă. Pentru că-s atita de mari, în Australia nici nu există pisici.

— Fugiți, dom'le, de-aici...

Am dat și eu o mină de ajutor.

— Nu-i rușine că nu știi, rău e că nu întrebi. De altfel, după cum am auzit, dumneata le încurci și în alte direcții.

Cetățeanul se întoarce aiurit de la unul la altul, cu gura căscată.

— Le încurc?

— De bună seamă. Cînd am trecut adineauri pe la ris, i-ai zis vererită. Se poate să nu fi văzut în viața dumitale o vererită?

— Ce vererită? Care ris?

— Vererita are solzi și face ouă aurii în timp ce risul e indigo și trăiește numai în Antarctica. Diferența sare-n ochi.

— Ca o dovadă — întări serios cel cu pălăria: — Cum ai numit peștii ăștia acum zece minute?

— Ce pești, dom'le? Ce mă înnebuniți de cap? Astea-s maimuțe. Mai-mu-țe...

Cineva aruncă o caisă și codatele se zburătăciră prin copacii din țarc.

— Vezi că s-au speriat? I-ai strigat pe un nume străin și a dat spaima-ntrinșii. Să nu mai faci, că intri în vreun bucluc cu paznicii.

— Adică astea nu-s maimuțe? Vrei să-mi spui dumneata mie că nu-s maimuțe? Ce scrie pe tablă?

Cel cu cămașa albastră făcu o mină tristă:

— A, n-o duci bine nici cu cititul... Crezusem că cel puțin știi carte!

— Ce? Cum? Ia citește dumneata atunci.

— Poftim: «Gibon din Indochina».

— Așa zice?

— Uită-te.

— Va să zică nu-i maimuță?

— Nu-nțelegi, omule, că nu-i?

Și un copil știe că gibonul e un pește zburător.

— Pește? ăsta-i pește?... Ia lăsați-mă dracului, dom'le, cu ce știu eu, nu mă mai învățați acuma care-i cal, care-i măgar.

Și se depărtă, rotind miinile ca o elice, aruncîndu-ne din cînd în cînd peste umăr priviri asatine, însoțite de descîntece nedeslușite.

Spre sfîrșitul vizitei, l-am reîntilnit, pe neașteptate, lingă lăcașul tigrilor; își puse ochelarii și citea tablăta încrunțat, silabisind. Cînd ne-a văzut în spatele lui, a făcut un pas înainte, spre gardul despărțitor, de parc-ar fi vrut să sară la fiare...

(din volumul «Glastra cu sfeclă» apărut, recent, în «Editura pentru Literatură»)

Datorită întirzierilor în aprovizionare, la atelierele «Metalurgia» din Cluj nu se respectă ritmicitatea producției.

— O vezi? Are întîlnire cu Gigel de la aprovizionare!...

Desen de GROSU MIHAI

TUDOR MUȘATESCU

Autobuzul troznește din toate balamalele zuruindu-si inventarul la hîrtoape.

În autobuz, călătorii stau claie peste grămezi. Cînd se pune frîna, unii — cei care stau în picioare în fața pasagerilor care au apucat locuri, la plecarea, contra devastare de veșminte și profanare de bagaje, — le cad pe genunchi ca niște baloturi, iar alții — cei din spatele așezărilor — le cad în spină ca niște lăzi de recruți.

Ca niște mingi de ping-pong injurăturil zboară de la un capăt la celălalt al mijlocului de locomoție în comun, în plină viteză redusă.

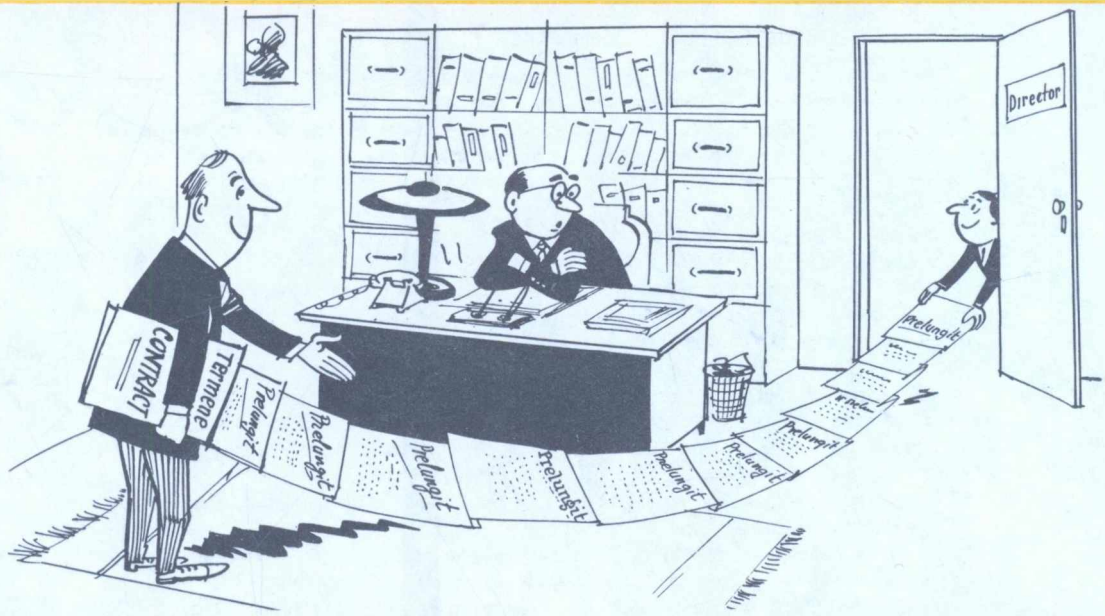
— Dar de ce o fi oprind în mijlocul drumului?

O povest

Luni se face-o săptămîna
De cînd mi-a picat în mină
Un manual de înotat,
Tii și ce m-am bucurat,
Că de cînd eram cit ciotul
Am dorit să-nvăț înoțul.
Deschid cartea și citesc
Cum în apă să plutesc.
Totuși nu prea înțeleg
Ce-are-a face înotatul
Cu mușdeul și cîrnatul?
Mai înțelegem să fie
Vorba poate de-o scrumbie,
Legătură tot mai are
Că-i și ea înotătoare,
Dar cîrnat, campion vestit,
Pînă azi n-am pomenit!
Mai întorc o filă, două,
Și citesc: «Ești ca o rouă!»
Cine-o fi ca roua, frate?
Nu pricep nici de m-ai bati
O fi ăl cu înotatul,
O fi porcul sau cîrnatul,
O fi zeama de ardei.

Apropo de obligațiile contractuale.

— Puteți să mă felicitați, am făcut o nouă prelungire a termenelor contractuale...

Călătorului

nu-i șade bine cu drumul

— Știi eu? Vreo pana...
 — Ce «pană», nene? Nu vezi că e ditai omul? I-a făcut semn șoferului să oprească.
 — Bine, dar aici nu e stație!
 — N-o fi, dar e un călător — și dacă șoferul vrea să-l ia, il ia...
 — Fără bilet? Noi ne-am rupt oasele pînă să ne luăm bilet, la Huedin, la plecare.
 — Eeee, păi dacă îți iei bilet de unde se «scoate», ce să-ți fac? Stai pe marginea drumului și te ia șoferul și fără bilet.
 — Bine, dar nu e voie. Regulamentul...
 — Ce regulament, tovarășe? Regulamentul e Vasile Crișan.
 — Dar cine e Vasile Crișan? E cineva de la centru?

— Ce centru? E de la volan. E șoferul, și face ce vrea. Călătorul de pe șosea și-a făcut loc cu chiu cu vai, printre papornice, picioare călțate și injurături, și autobuzul a pornit din nou.
 — Parcă știam că regulamentul nu dă voie să se ia mai mulți pasageri decît numărul locurilor. Și văd că sintem cite cinci pe un loc. Adică unul care stă pe loc și patru peste el.
 — Se cunoaște că nu sînteți de pe aici. Pe traseele Huedin-Poiana Horea, Huedin-Dragu și Huedin-Valea Drăganului, biletele nu se vind pe numărul locurilor, ci pe cap de pasager.

intre, să știți că nu mai plec de-aici.
 Atunci lumea se stringea, burțile și le sugea, zilele își blestema, călătorul se bușea, de vascriși că îi zicea. de văzduh le răspundea, mai-mai-mai că se bătea, dar șoferul de colea, de pe loc se ridica, cu pumnul în volan dedea, fiindcă se cam șucărea și cu-n bobîrnac așa... șapca pe ceafă-și dedea și foarte frumos glăsuia:
 — Tovarăși! Dacă nu lăsați pe tovarășul să intre «comod», să știți că vă dau jos pe toți care te opui, că aici nu merge cu familiarisme... E bine?

Eeeee! Incidentul a luat sfîrșit. Cel de-al doilea călător recoltat de pe șosea după a doua oprire nereglementară, și-a făcut o «țîrucă de loc», a aprins o țigară de foi, puturoasă ca gunoiul aprins primăvara prin curți și autobuzul și-a continuat drumul pînă în comuna Sînmihaiu Almașului, unde o nouă frînă pusă brusc, ciocni pe călători, trîntindu-i unii peste alții ca pe niște popici în care bila jucătorului a intrat în plin.
 — Dar aici de ce-o mai fi oprind? Nu văd nici un pasager pe șosea să ridice din sprinceană?

— Adică pe sprinceană!
 — Da, dacă știi să ridici din ea cum trebuie... E mai lesne să ridici dintr-o sprinceană decît să miști din urechi. Ai timpi morți mai puțini.
 — Și, pe traseul ăsta, mai văd că toată lumea fumează în autobuz!...
 — Păi dacă fumează șoferul și încasatorul, de ce să nu fumăm și noi, călătorii?
 — D-ta nu fumezi?
 — Nu!
 — Apucă-te atunci! Sau, dacă nu, ia trenul, avionul sau un taximetru...

— A oprit în fața sfatului popular.
 — Aaaa! Bun! Probabil că are ceva «oficial» de făcut.
 — Oficial, pe dracu'! A oprit fiindcă are de aranjat o chestie personală și vrea omul să și-o rezolve că tot trece pe aici în interes de serviciu.

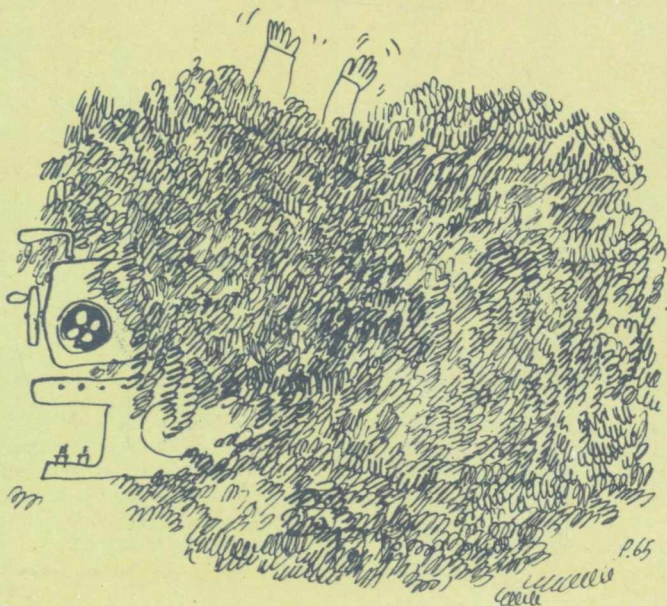
Între timp, drumul se făcea și mai bun pentru zdruncinături. Drept care, autobuzul se cutremura, fumul te îneca, injurăturile se «înțețea» și — la capătul unui podeț — mașina iară se oprea.
 Căci, mă rog, ce se'ntimpla?
 Alt drumet de pe șosea, lingă pod că se oprea, cu o mină semn făcea, din sprinceană ridica, șoferul frîna punea, călătorul se'ndesa, pasagerii-l injura, el de colo se'nghiontea, ei să intre nu-l lăsa, dar șoferul observa și foarte frumos grăia:
 — Dacă nu-i faceți loc tovarășului să

Și, într-adevăr, șoferul s-a dat jos, a intrat la sfat și, după douăzeci de minute s-a urcat, din nou, la volan, comunicînd încasatorului:
 — Mi-am aranjat «problema»!...
 Apoi a aprins o țigară și mașina a pornit la drum, în viteză.

(Urmarea în pag. 10)

Desen de POMPILIU DUMITRESCU

- Mamăăă ...!!!

MIRCEA PAVELESCU

Un teribil

— «Modestul e un fel de fariseu
(Încearcă să ne demonstreze el)
De ce să mă comport ca un câfel
Atîta timp cît simt că sînt un leu.

Cînd servituși nu am, de nici un fel
Fiîndcă-n fine sînt stăpînul meu,
Mă deranjează să m-arăt mereu
Neînsemnat, modest și mărînșel».

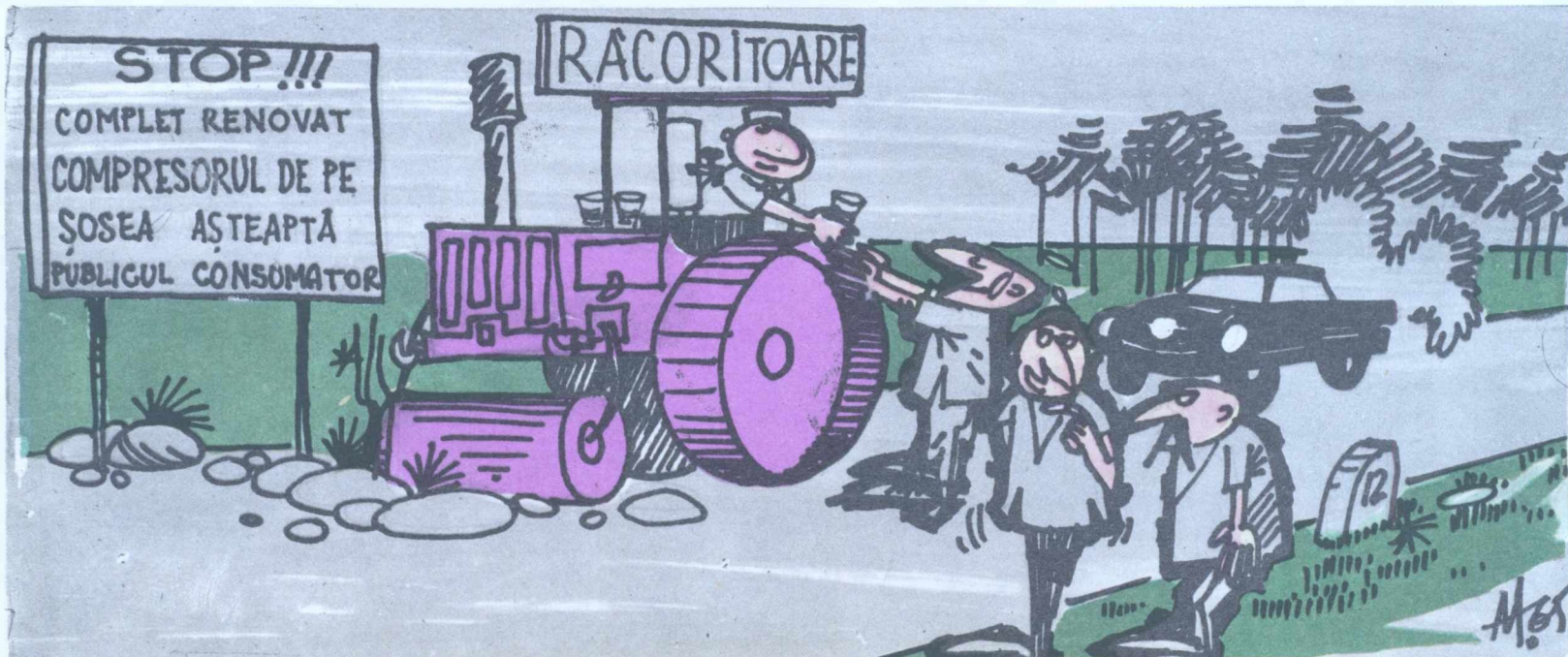
Așa-mi vorbi prietenul Cutare.
Dar aparența-i de înfumurare
E-o mască ce ascunde multe chestii.

De pildă, despre una s-a aflat
C-amicul nostru e terorizat
De toanele multiple-ale nevestii.

Întreprinderea forestieră «Făgăraș» a lăsat pe șosea, în apropiere de Combinatul chimic din orașul Victoria, un compresor care, datorită îndelungatei staționări sub cerul liber, nu mai poate fi folosit.

Desen de ADRIAN ANDRONIC

— Ce oameni plini de inițiativă. În definitiv de ce să nu tolosească la ceva și compresorul ăsta!!!!?

Rețeta

Două muzici două,
4 — afișe — 4,
7 nume 7

consacrate-n teatru
(Cîte urcă-n scenă nu mai cercetați
Că riscați probabil să exagerați).

O orchestră, una!

(sună cam a doagă
Cu o baterie care, ca s-o dreagă
Bate zgomot mare peste melodie).

Una «divă», una,

gravă dar zglobie
(Vîrsta nu se spune că ar implica
Pe Ion Neculce a-l verifica).

8 — cuplete — ... 7

(Ultimul cuplet
Stă cu interpretul singur la bufet,
Este dintre toate cel mai de succes
Că nu se aude, bineînțeles).

Un spectacol, unu

(următorul n-ar
Rezista în urbe un minut măcar
D-aia voiajează, d-aia-și mută locul
Să-și încerce-n alte regiuni norocul)
Și lipsind la urmă combatanți valizi
Un actor mimează 7 indivizi
Ergo 7 roluri ..

Cîte una stea,

care-acceptă roluri ce nu-s pentru ea
Pregătind apusu-i nestrălucitor.

Zero recuzită, zero!

Ca decor ce e la-ndemină.

Zero ca regie

Zero text (cînd nu e cîte-o șmecherie
Cînd cel care scrie iese păgubit
Ca și spectatorul care a plătit)

Cu aceste toate făr-a cerceta,
În total sub bară scrieți:

ȘUSAŢEA!*

Scopul șusanelei se cunoaște bine
Chiar privind rețeta: e rețeta-n sine!

CONSTANTIN OTTESCU

* Vezi spectacolul de estradă organizat de Emil Bărăgan, Mariana Lazăr și iluzionistul Kora, la Hidrocentrala Gheorghe Gheorghiu-Dej

S P O R T

MOARTEA MEA, VARZA CU CARNE

d e N I C U Ţ Ă T Ă N A S E

Să n-ajungă Parpale, extrema stîngă a Rapidului în națională — mă jur pe ce-am mai scump, după cum vedeți — dacă nu las la o parte și sarmalele pentru un cuplaj fotbalistic inter-bucureștean.

Rapid! Steaua! Dinamo! Progresul! Mamă, să se bată echipele astea între ele și eu să nu fiu prezent? Dacă am în ziua aia un abdomen acut (am bătut în lemn de fag), cer să mi se facă intervenția chirurgicală pe stadion. Plătesc medicilor diurnă și le dau și citeva pungi de cartofi prăjiți. Nu-i las nici să m-adoarmă! Să mă opereze pe viu, treaba lor! Numai să văd cuplajul. Să-i văd pe băieți. Nimic nu-i mai frumos și mai sublim pe lumea asta decît un cuplaj inter-bucureștean! Ziua cuplajului, pentru mine, e cea mai frumoasă dintre sărbători. Căci noi cu toții venim acum să vă urăm de...

Vă rog să mă iertați, m-a furat condeii. Am un condei hoț; mi l-a împrumutat Dumitriu II, cînd era cel mai în formă. El îl are cadou de la Ozon. Cum am zis? Ozon? Pentru că veni vorba, dați-mi mie șase Ozoni, un Voinescu și doi Apolzani și fac minuni. Mîine iau campionatul și nu-l mai dau nici mort.

Despre ce vorbeam? Așa e, despre cuplajele interbucureștene.

O să rîdeți, dar n-am lipsit nici de la ultimul (Rapid—Steaua, ce plăcere! 1—0! Progresul—Dinamo, 0—0 pentru Progresul pentru că a ciupit un punct). Parcă-l văd. Parcă-l văd pe Popa tăvălindu-se pe gazon de durere. Parcă-l văd pe Popescu D. c-a făcut și el ceva fo-

lositor în meciul ăla. Poate uita cineva pumnii ăia adresați arbitruului de către Mașteuță? Imposibil! Doamne, ce pumni frumoși! I-au plăcut și arbitruului pentru că, mai țineți minte? i-a dat concediu de odihnă din minutul 60.

Frățilă! Nu te pot uita. Mi-e gîndul tot la tine! Cît de frumos ai ratat acel 11 metri! Încă vreo citeva ratări din astea și ești un om făcut! Te ia Steaua pe post de Constantin.

Dacă în ajunul unui cuplaj interbucureștean sînt închis de către nevastă-mea într-un beci, în noaptea aia sap un tunel pînă la stadion și tot nu scap cuplajul. Pentru subsemnatul pierderea unui astfel de eveniment este egală cu... nu cu 0, este egală cu moartea! Da, da, nu exagerez, cu moartea! Vreți mai mult? Este egală cu înfrîngerea Rapidului de către Progresul în cuplajul viitor.

Cine purta numărul 8 la Steaua în meciul cu Rapid? Niște răutăcioși din banca mea susțineau că umbra lui Constantin. Tovarășe Constantin, dă-mi voie să fiu patetic și totodată sincer. Știi cît țîn eu la dumneata? Îți jur că eu înainte, cu toate că sînt din Giulești, am fost stelist. Știi din ce cauză? Din cauza dumitale. Îmi plăcea cum joci. D-aia devenisem stelist. Să nu spui «sanchi», că așa e! Dar a apărut un Ion Ionescu, un Dumitriu II, un C. Dan, un Parpale, un Năsturescu, un Motroc, un Greavu și pe deasupra dumneata, să nu te superi, ai îmbătrînit. N-ai nici o vină! Poți să consumi tone de Gerovital că la fotbal n-ajută. Știi

că ești sutletist, că suteri pentru orice înfrîngere a Stelei. Lasa-i, nene, să se descurce și singuri. În zona lanternei și așa n-ajunge, că e Stea!

Sînt sigur că dumneata zici acum în gîndul dumitale că fac «mișto». Să nu-și mai facă rîndunicile cuib la strașina casei mele dacă nu ți-am spus ce-am avut pe suflet!

Dar deajuns cu patetismul! Scriu pentru un manual de psihologie ori pentru o revistă de umor? Dar așa, e, nea Constantine! Poza dumitale o țin sub cristalul biroului meu și de cite ori faci cite un meci nasol, te întreb: «Ce faci, nea Constantine, de ce nu te-apuci de pescuit? N-ai permis? Îți tac eu rost!»

Peste citva timp va fi ultimul cuplaj interbucureștean din acest campionat: Rapid—Progresul și Steaua—Dinamo. Ei, dragi cititori, tocmai în acea perioadă s-a găsit responsabilul resortului sportiv de la «Urzica» să mă trimită în Brazilia să iau un interviu pentru dumneavoastră lui Pele. Am refuzat pentru că nu vreau să pierd, știți dumneavoastră ce: cuplajul!

Și acum, pentru că tot am condeii la-ndemină, permiteți-mi să dau citeva sugestii Federației de fotbal:

1) Aș propune să se pună la toate porțile stadioanelor condici de sugestii și reclamații! Dumneavoastră știți cîți specialiști sînt în tribune? Sute? Greșiți! Mii! Zeci de mii! Dacă ar fi tras unul dintre ei penalty-ul ăla al lui Frățilă, nici unul nu l-ar fi ratat, cu toată forma lui Mîndru! Nici unul din ei n-ar fi

greșit ca Mateianu cînd a scăpat singur și a tras în Datcu!

2) Aș fi de părere să nu se mai aducă arbitri străini. N-ați observat? Turcul, care a arbitrat meciul Rapid—Steaua, ce-a făcut? I-a luat numărul lui Năsturescu pentru că l-a lovit intenționat pe Georgescu (cel de la Steaua, nu coechipierul) și pe al lui Constantin. Ce vor face oamenii ăștia fără numere? Săracii!

3) Ce se întimplă, domnule, cu repertoriul lui Tudorică! La fiecare meci auzi solo trompetă doar: «Mamă, mamă, dor de mamă!» «Deschi-de ușa, nevastă!» «Lele cu poalele lungi!» și «Inel, inel de aur!» Să cînte numai pentru giuleșteni? Ce, sîntem la bodega «Valea Mărului», ori la «Grant»? Există și muzică de cameră, simfonică etc. Există un Beethoven, un Haydn, un Bach! Eu aș propune să fie trimis pe spezele clubului Rapid la un conservator. La un conservator cît de mic, numai să fie conservator. Asta e!...

Cumpărați și numărul viitor al «Urzicii». Voi avea și în numărul ăla o cronică sportivă. O cronică ce va sparge! O cronică care va fi potopul pe pămînt! Să vă dau numai începutul: «Dumitriu II face slalom uriaș printre apărători, e singur cu portarul, îl dribleză, trece prin fața porții goale, dar nu introduce mingea în plasă, îi pasează lui Greavu. Da, da, fundașul Greavu! Nu vă mirați! Și Greavu...»

(va urma)

Dorința lui Nicușor

*În casa noastră azi e zarvă mare:
Se strînse al familiei sobor
Și daruri cumpărat-am fiecare,
Ca să-l sărbătorim pe Nicușor.*

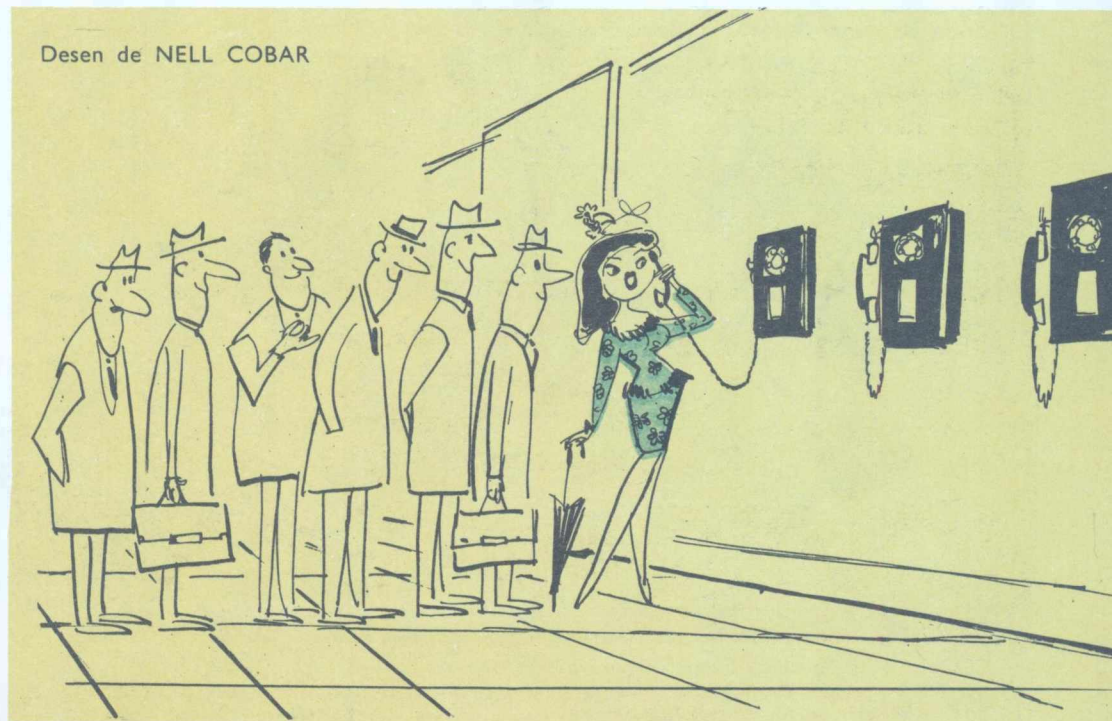
*La prînz sosi și puștiul de la școală
Cu fața radiînd de bucurie:
— Ți-am spus că-nvăț — și nu e vorbă goală;
Din nou un zece tată; la chimie!*

*— Păi orice pionier e silitor,
Afirmă tanti-Aglae ca o mamă,
Cu sirguință numai, pușor,
Ajungi ca tatăl tău, un om de seamă.*

*— Ba am să fiu chimist cum e bunicul;
Dorința mea o știe și mămica.
Eu nu vreau să mă chinui ca tătucul,
Cînd scrie poezii pentru «Urzica»!...*

AUREL CODREANU

Desen de NELL COBAR

FĂRĂ CUVINTE

TOATE BUNE, DAR UNDE

Tinărul scriitor aștepta, cu inima în zbatere, părerea criticului literar.

— Schița dumentală, roști acesta pe un ton rece, ar fi acceptabilă. Are acțiune, e înche-gată, mă rog... se vede că ai lucrat-o...

— Mulțumesc, maestre, cutează tinărul scriitor, cu glasul gîuit de emoție.

— Stai! De ce să-mi mulțumești, că n-am terminat. Pentru că, vezi dumneata, toate-s bune, — dar subtextul? Unde-i subtextul?

Tinărul făcu ochii mari, nedumerit.

— Sub... subtextul? bolborosi el.

— Da, subtextul! Adică tocmai ceea ce e esențial pentru o operă literară, — poezie, schiță, nuvelă, roman.

Cum celălalt părea din ce în ce mai descumpănit, criticul literar se simți obligat să precizeze:

— Uite, ca să mă înțelegi, voi exemplifica pe viu. De-acord?

— De... de acord... firește!

— Ei, — atunci, să luăm, la întâmplare, o frază din schiță. Dumneata zici: «Afară plouă cu găleata și vîntul bate cumplit, făcînd să tremure ferestrele caselor.» Așa-i?

— Da!

— Ei bine, ce spui e foarte clar. Foarte! Dar, te-ai întrebat: unde-i *subtextul*? Nu, categoric nu, pentru că altfel fraza dumentală ar fi fost mai interesantă, mai sugestivă, mai profundă. Eu, nu numai în calitate de critic — dar ca un modest cititor (la pronunțarea cuvîntului *modest*, glasul criticului se îngroșă) eu, zic, după o asemenea frază mă întreb: Bine, plouă cu găleata și vîntul face să tremure ferestrele, — de acord... așa-i *textul*, — da' unde-i *subtextul*?

Tinărul scriitor făcea fețe-fețe și ochii săi și mai măriți arătau cît era de consternat.

Criticul îl amănunți cu privirea preț de cîteva clipe.

— Te înțeleg: vrei să mă întrebi cum ar fi trebuit să scrii ca să existe subtextul, — nu?

Celălalt inclină afirmativ din cap.

— Ei, să te lămuresc, măcar că eu nu sint scriitor, — ci (glasul său redeveni aspru, dîrz, protestatar) un modest cititor, — atîta tot!

Se opri și privi, încruntat, spre tinărul care, copleșit de emoție, își ștergea sudoarea de pe față.

— Așaa, făcu, după alte cîteva clipe, criticul, așaa. Dacă ai fi spus: Plouă... puncte... puncte... Vînt... puncte... puncte... Ferestre în zbatere .. puncte... puncte... eu aș fi sesizat imediat *subtextul*, aș fi avut imediat imaginea unui tîrg de provincie de pe timpuri... aș fi întrezărit imediat drama eroului central gata să-și puie ștreangul de gît pentru că a fost trădat de iubită, aș fi realizat imediat frămîntarea fetei seduse de un aventurier...

Tinărul scriitor schiță un gest cu mîna, ca și cînd ar fi vrut să spună ceva.

— Ce dorești, se răsti criticul, de ce mă înterupți? Poftim: vorbește!

— Vedeți, maestre, în schița mea nu-i vorba de nici o dramă... de nici un erou central care e gata să se sinucidă... de nici o fată sedusă...

Și, oftînd din adînc:

— E o schiță umoristică, maestre, e vorba de o întâmplare hazlie, într-o zi ploioasă...

— Ei și? se burzului și mai tare criticul literar. Crezi că m-ai dat gata? Și ce dacă-i umoristică? Poa' să fie! Da' unde-i subtextul? Dacă-ăș fi eu la *Urzica* nimic n-ar apărea fără *subtext*! Auzi: cică-i umoristică, d-ai să se crede autorizat să scrie fără subtext!

Aruncîndu-și privirea pe foaia manuscrisului:

— Uite, aici zici că un oarecare Popescu a oferit umbrela unei oarecare Marioare. Și faci dialog:

— Tovarășă Marioara, dă-mi voie să-ți ofer umbrela mea.

— Nu mă cheamă Marioara și nici n-am nevoie de umbrelă. Am și ajuns la birou!

Așa-i scris, — nu?

— Așa!

— Ei bine, dom-le, crezi dumneata că în felul ăsta se face un dialog? Așa? Fără

Unii locatari abuzează de dependențele în folosință comună.

— E pentru a patra oară că vin degeaba!
— Fii înțelegătoare! Dumneata stai la etajul II, dar soră-mea vine tocmai din Cotroceni!

Desen de FRED GHENĂDESCU

glinzi BANUL

Cîrțița a găsit un galben de aur.
— Ce faci cu el? se miră un graur.
— Ce să fac? zise privind banul rotund.
Îl duc în pămînt și-l ascund.
— Și pe urmă — șopti într-o toană —
Le cer tuturor să-mi spună «cucoană».

PASIUNE

Îndrăgostită de-un copac vinjos
Liana, cu spirala ei barocă,
Îi strînge trunchiul verde și frumos
C-o-mbrățișare care îl sufocă.
Uscat de pătimașa ei iubire,
Copacul a murit de fericire.

PEKINEZA

Un dulău cuprîns de-amor
Pentru-o pekineză crează
A jurat c-o va urma
Pas cu pas, întreaga viață.

Dar zărîndu-i lănișorul
I-a trecut pe loc amorul.

HOȚUL

Lupul cel știut tîlhar
Luat cu greu pe garanție
A fost pus să stea pîndar
La mioare, cu simbrîie.

Dar uitînd c-asta-i minune
A intrat în gestiune.

RODICA TOTT

SUBTEXTUL?

subtext? Aa, dacă îl făceai pe Popescu să spună:

— Tovarășă.. puncte... puncte...

Și ea să-i răspundă:

— M-a... m-ați confundat... nu sînt... puncte... puncte... atunci — da! — era clar — din subtext aș fi fost edificat asupra confuziei... Sau, mai departe, scrii — citeșc exact: Popescu blestemă ceasul cînd, grăbit s-ajungă la birou, și-a uitat ochelarii pe masă...

Este?

— Da, așa am scris.

— Ei — și-ți închipui, desigur, că-i bine, — nu? Află de la mine că nu-i bine... nu-i bine deloc! Auzi — «și blestemă ceasul»... Îmi dai mură-n gură... Simplu... simplist... toată chestia prezentată... așa... ca și cînd cititorul nostru n-are nevoie de nuanțe, de subtilități, de complexități... într-un cuvînt de: subtext! A, dacă mi-ai fi scris că eroul dumitale, uitîndu-se la ceas, își zice: Hm!... puncte... puncte... A ieșit pe ușă... puncte... puncte... Ceasul... puncte... puncte... Își duce mîna la ochi... Hm... ar puncte... puncte... încă o dată hm... Oaa, atunci din subtext realizăm fabulația... dezlegăm enigma... pătrundeam complexitatea situației, împrăștiam obstacolele... mă rog... subtextul!

— Maestre, cutează tînărul scriitor, da' aici totul e clar: hazul vine din confuzia făcută între o cunoștință mai veche și o persoană cu totul necunoscută! Omul e miop și și-a uitat ochelarii acasă!

— Așaa? Și asta o spui dumneata simplu și direct: a crezut că-i Marioara, — de fapt e Aglăița... individul e miop. Tovarășe! (tonul e și mai ridicat, — a imputare) Tovarășe: toate-s bune — n-am ce zice — dar subtextul? Eu vreau să presupun conflictul...

— Da' aici nu-i vorba de nici un conflict!

— Nuu? Bine, atunci fără conflict! Da' de ce ce nu-mi sugerezi frămîntarea... zbuciumul... indoielele...

— Da' aici nu-i vorba de nici o frămîntare, de nici un zbucium, de nici un fel de conflict!

— Nuu? Mă rog, fie și așa! Da' n-ai să-mi spui că schița dumitale are subtext, ă? Asta n-ai să pretinzi! Eu, care nu sînt scriitor, ci un modest (cuvîntul modest nu l-a mai rostit tare: l-a urlat), un modest cititor, aș fi prezentat altfel situația: cu implicații, cu aluzii, cu nuanțe, — cu, într-un cuvînt, subtext!

Îl privi triumfător.

— Sper că am fost explicit, nu?

Cum tînărul scriitor nu știa ce să răspundă, — criticul reveni:

— Nu te întrista, nu renunța. Schița dumitale — ți-am spus-o din capu' locului — e bună, încheagată, cu conflict...

— Mă iertați...

— De ce mă-nterupi? Vrei să spui că e o simplă schiță umoristică, — știu! Dar — îți repet — unde-i subtextul? Dacă spui (își aplecă din nou ochelarii pe manuscris) că din incurcătura cu Marioara și cu Aglăița și cu umbrela a ieșit o chestie... și dacă mă faci să zîmbesc sau — fie! chiar să rid — crezi că — gata! — lucrarea merge la tipar? Nu, dragul meu, nu: mie îmi trebuie subtextul!

Îi întinse manuscrisul.

— Ia-l acasă, reflectează la obiecțiile mele — care nu sînt exhaustive, ci se axează pe o problematică lucidă în funcție de capacitatea de comprehensiune a vibrației estetice — și — mai ales — nu neglija subtextul. E limpede?

— Foarte limpede! Vă mulțumesc pentru... ajutorul dat și puncte... puncte... știți... nu vă supărați... aici vine subtextul!

— Nu te mai deranja, dragă, i-am călcat singur!...

— Așaaa! Am plimbat și cîinele!...

— Am curățat biblioteca, divanul și covorul! Am uitat ceva? — Un singur lucru: să-l pui în priză...

CAP ÎN CAP • CAP ÎN CAP • CAP ÎN CAP • CAP ÎN CAP •

— De Minister ține!
— Ba de Sfat!

În «Urzica» nr. 19/1964 a fost criticat, printr-o caricatură, faptul că la bufetul «Expres-Nord» (din fața Gării de Nord), deși există cuțite, nu sînt puse la dispoziția consumatorilor. Faptul a fost comunicat și Biroului de sesizări al Sfatului popular al Capitalei.

Răspunsul Sfatului: Bufetul «Expres-Nord» nu ține de noi. Ține de Ministerul Comerțului Interior.

Urzica (adresîndu-se Ministerului): Auziți ce zice Sfatul!

Ministerul: Inexact! Bufetul «Expres-Nord» nu face parte din rețeaua subordonată Ministerului Comerțului Interior, ci din sistemul locală, subordonată Sfatului popular al Capitalei (respectiv T.A.P.L. București).

Reflecția «Urzicii»: Ar fi o soluție: să se certe, pe chestia asta, Ministerul cu Sfatul! Să se certe pînă or ajunge... la cuțite, care să fie apoi puse la dispoziția clienților aceluia bufet!

— Obligat e Sfatul!
— Ba e Combinatul!

Urzica (în 1963, către Sfatul popular al regiunii Hunedoara): Încă din 1962, ziarul local «Uzina

Noastră» a semnalat că — încă din 1961 — cetățeană Voinea Lidia din Hunedoara, str. Mohănescu nr. 2, are neajunsuri de pe urma apei, provenite de la bazinele Combinatului siderurgic Hunedoara și care pătrunde în subsolul locuinței sale. Acum, ne sesizează cetățeană și pe noi. Iar I.C.S.H., la care s-a apelat (crezîndu-se că e de resortul său) să remedieze această situație, zice că forul obligat să o remedieze sînteti dv., sfatul popular regional.

Sfatul regional: Inexact! Obligat e Combinatul.

Urzica (în 1964, către C.S.H.): Auziți ce zice Sfatul popular al regiunii Hunedoara!

C.S.H.: Inexact! Obligat e Sfatul popular al orașului Hunedoara.

Urzica: (în 1965, către sfatul popular al orașului): Auziți ce zice Combinatul! Că obligatul sînteti dv., Sfatul!

Sfatul: Inexact! Obligat e Combinatul!

...Și uite-așa, de ani de zile: uite popa, nu e popa! și uite Sfatul, nu e Combinatul! — pînă ce tot pătrunzînd apă în subsolul locuinței cetățenei, se va ajunge la: uite... lacul, nu mai e subsolul!

CRISTEA BOLDU

CAP ÎN CAP • CAP ÎN CAP • CAP ÎN CAP • CAP ÎN CAP •

— V-ați ramolit? Ce dracu? Nici un cadou?
Nici o atenție? E doar «Ziua copilului».

MIOPIE

Pe o margine de lac
Revoltat striga un rac:
— În veacul nostru supersonic
Socot că melcu-i anacronic;
Priviți-l, ca să facă-un pas
Îi trebuie mai mult de-un ceas.
.....
Răspunse — o voce:
— Ia aminte
El merge-ncet dar... înainte!

PILELE

Spunea-ntr-o zi lanterna cu emfază:
— E cineva care cutează
Să spună că n-aș fi în stare
Să țin cu ușurință loc de soare?
Doar că toată teoria
A ținut cît bateria.

Morala:
Cînd ești cineva prin «pile»
Garantat, n-ai multe zile.

MORAVURI

Fără să-i cunoască trecutul
Măria-sa leul, temutul,
L-a numit la un aprozar
Pe purice gestionar.
Dar la primul inventar
I-a și întocmit dosar.
.....
De l-ar fi verificat
Nu l-ar mai fi angajat,
C-ar fi aflat negreșit
Că trăiește din... ciupit.

MIRCEA MĂRDĂRESCU
Dărmănești

CRONICĂ RIMATĂ

În atenția

MOTOCI- CLISTILOR

Primăvara ne zîmbește
Nu numai... figurativ,
E prezentă și trăiește
Viu, intens și... efectiv,
Bulevardele-ngrijite
De I.S.B. operativ
Dimineața sînt stropite
Toate... aproximativ.
Trec mașini... motocicletate
Într-un flux... demonstrativ,
Negre... verzi... și violete
Uneori... ostentativ.
Și vecinul meu Mardare,
Un motociclist... activ,
A ieșit ieri la plimbare
Cu-n M.Z... frumos, masiv.
Drumul de acomodare
L-a parcurs încet... pasiv,
Dar pe strada «Popa Soare»
Devenise... impulsiv.
A simțit cum prin artere,
La un mod superlativ,
Zburdă mii de cai putere
Și-a pornit mai... ofensiv.
Stopuri, semne, semafoare,
Instalate preventiv,
Le-a tratat cu nepăsare,
Nelegal și... abusiv.
S-a trezit din «desfătare»
Transportat operativ
La spital... și-acum Mardare
Judecă mai... obiectiv.
Are timp să reflecteze
Cu-n justificat motiv
La viraje și viteze,
Dacă nu-i cumva tardiv.

SIN ARION

Cearșaful u pitici

Stenogramă-fulger, care va cădea ca un trăsnet peste cei care au lipsit de la ședința care n-a avut loc la «Atelierele de reparat automotoare» din Brașov, unde au fost semnalate o sumă de serioase deficiențe realizate cu concursul neprecupețit al lui Gheorghe Vasilescu, șeful transporturilor de la «Ateliere».

Au luat cuvântul, pe trei voci, următorii tovarăși: *Voce 1, Voce 2 și Voce 3.*

Voce 4, răgușit: Nu se-aude.

Voce 5 și Voce 6, aparținând celor de la stația C.F.R. Brașov, vor cînta în acută, melodia «Și-apoi pină cînd, pină cînd, pină cînd»...

Voce 7: Contra alto.

Voce 8: Contra birocrației.

Voce 9, aparținînd lui Gheorghe Vasilescu, își va fredona analiza muncii pe melodia «Văleleu».

Ia cuvîntul *Voce 9, solo:* Gh. Vasilescu.

Vasilescu: Prețuiți și neprețuiți colegi! Așa cum am vorbit mai sus...

Voce 8: Mai sus n-ai vorbit.

Vasilescu: Just. Așa cum voi vorbi mai jos...

Voce 1, 2, 3: Mai jos vom vorbi noi!

Vasilescu: Just. Așa cum voi vorbi la mijloc, situația cheltuielilor destinate locațiilor inutile de vagoane se prezintă astfel, sau, ca să fiu mai clar, se prezintă în modul următor, sau, ca să înțelegă și cei neinițiați, voi arăta că situația este, o spun fără ocolișuri, fără ascunzături, scurt și precis, fiindcă eu nu fac parte din acea categorie de oameni care, dacă se întimplă așa și pe dincolo, s-o întorc ca la Ploiești...

Voce 1: Hai nene, întoarce-o ca la Brașov sau ca la Caracal, dar întoarce-o o dată!...

Voce 2: Vorbește despre locație!

Vasilescu: Locația, tovarăși, este un cuvînt care provine din limba latină...

Voce 6, 7, 8: Dar suma de 150 000 de lei, de unde provine? Tot din latină?...

Vasilescu: Propun o rectificare. Să nu ne mai ocupăm de limbile moarte...

Voce 2: Fiindcă te simți cu musca pe căciulă. Sint moarte, c-au murit de curiozitate să afle cum s-au irosit cei 150 000 de lei. Să revenim la latină.

Vasilescu: Mă rog, fie. Iată cîteva prepoziții latine: ante, apud, ad, adversus, circum, circa...

Voce 1: Păi știm. Circa 150 000... Numai că s-au cheltuit pe românește nu pe latinește... Suma asta s-a plătit în 1964 pentru 8 017 ore inutile de locație...

Vasilescu: Repetăm: circum, circa...

Voce 1, 2, 3, 4, 5: Lasă cirul, treci la acrobațiile de aici! Ce-i cu cele 587 de vagoane nedescărcate la vreme?...

Vasilescu: Tovarăși! Liniște! Lăsați vacarmul!... Nu pricep nimic.

Voci peste voci! Să fim disciplinați, tovarăși! Nu o voce sus, alta jos! Armonizați-vă glasurile ca la cor...

Voce 8: De cor ne arde nouă? Poate să și cîntăm?

Vasilescu: De ce nu? Muzica înalță pe om!

Voce 4: Așa-i! Îl înalță și-l face șef peste Transporturi. Și ce-ai dori să cîntăm, șefule?

Vasilescu: De pildă melodia «A plecat un tren din gară»...

Voce 5, 6: Păi n-a plecat. E în locație.

Vasilescu: Atunci să cîntăm «În gară la Leordeni»...

Voce 5, 6: Strașnică idee! Că-n gară la Brașov nu se mai putea circula de cele 587 vagoane lăsate în locație în 1964...

Vasilescu: Tovarăși, imi căutați nod în papură.

Voce 1, 2: Greșești! Căutăm cărămidă în vagoane, că papura nu-i pe profilul nostru...

Voce 5, 6: Și s-a găsit cărămidă?

Voce 1, 2, 3: S-a! În vagonul nr. 126 668, care, în loc să fie descărcat în patru ore, a fost descărcat în 25!... Spune, tovarășe Vasilescu: Poate să mai meargă așa? *Vasilescu:* Nu poate să meargă,

că are frînă.

Voce 1, 2, 3: Frînă mai puternică ai dumneata. Abia te miști. Și cînd te miști, uiți să iei cu dumneata documentele de transport. Și vagoanele zac.

Voce 7: Vorbește-ne în legătură cu miile de lei plătite în 1965 pentru vagoanele...

Voce 1, 2, 3: Rămase 690 ore în locație...

Voce 6: Ce știi despre vagoane?

Vasilescu: «Vagoane» este un cuvînt care provine de la singularul «vagon». La plural face «două vagoane»...

Voce 1, 2, 3, 4, 5: Ar fi grozav, dar la dumneata pluralul face 76 de vagoane.

Voce 8: Și pluralul ăsta cît face?

Voce 1, 2, 3: Face 13 820 lei!

Voce 9: Cu asemenea plural ajungi cu fondurile la singular.

Voce 8: Renunță la gramatică, nene, că nu rentează...

Voce 7: Ce părere ai, Vasilescule? Aud?

Vasilescu: «Vagon» este un cuvînt care provine din latinescul «locație», care înseamnă...

Voce 1, 2, 3, 4, 5: Am simțit noi ce înseamnă!...

Vasilescu: «Locație» provine din latinescul...

Voce 6, 7: ...provine din românescul «birocrație».

Vasilescu: Inexact. Eu am citit în revista «Cum vorbim», și...

Voce 8: Lasă «Cum vorbim». Treci la «Cum ieșim»?...

Voce 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8: Tovarășe Vasilescu, mai ai de adăugat ceva?

Voce 7: ...în limba latină.

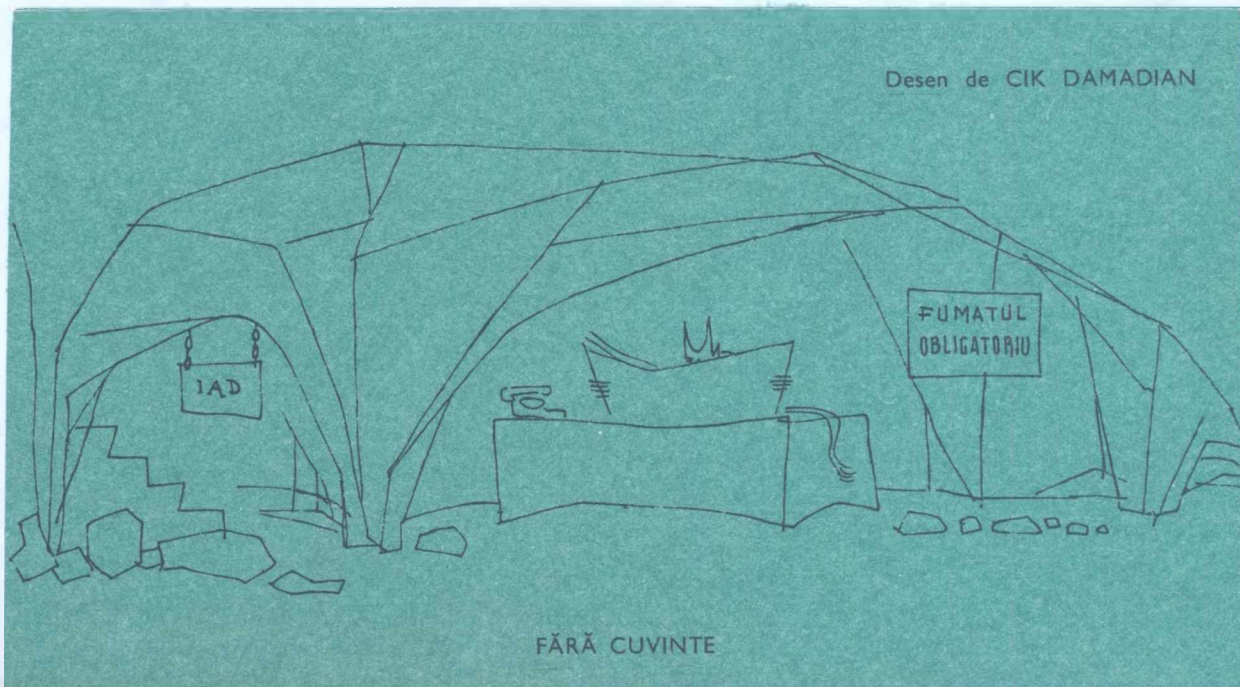
Vasilescu: S-o lăsăm moartă, tovarăși...

★

P.S. Sceneta de mai sus nu are nici o legătură cu titlul ei, «Cearșaful cu pitici». Am fost însă nevoiți să aducem un cearșaf, ca să aibă tovarășul Vasilescu acoperire...

Cît despre pitici, ei n-au mai apărut, deoarece același tovarăș Vasilescu i-a ținut în locație, ca să nu depună ca martori...

Desen de CIK DAMADIAN

FĂRĂ CUVINTE

CĂLĂTORULUI NU-I ŞADE BINE CU DRUMUL

(Urmare din pag 3)

Dar, după circa un kilometru de mers, frina iară se punea, călătorii se ciocnea, nişte gişte gîgîia şi maşina iar stopa, undeva tot pe şosea. Sprincene nu se vedea, lumea că se minuna, nimica nu'nţelegea şi cu toţi se întreba:

— Oare, aici, de ce-o mai sta? Dar şoferul cobora, spatele îl întorcea, maşina'n drum o lăsa, pe-o portiţă că intra şi pe urmă dispărea, într-o casă mai aşa, care, spre fund, se vedea.

Toată lumea ţîţîia... «Ți... ț... ț...» Ce naiba vrea? Și-atuncea cineva, pe toți că ne lămurea:

— În casa aia din fund, stă şoferul, tovarăși și s-a dus să mănince. Că, tot trece pe-aici și de ce să dea banii în altă parte?

— Și — în timp ce, Vasile Crișan, minca cu poftă la domiciliu, noi înghițeam în sec, în autobuz, așteptându-l să termine.

Va să zică, patru opriri nereglementare între stațiile prevăzute în parcurs. Două, ca să ia pasagerii cu sprinceana în sus, una să-și rezolve treburile personale, la sfat, și — ultima — ca să-și ia masa acasă și să ne sature pe noi de autobuz, care în ziua aceea a ajuns la destinație cu o oră întârziere.

Iată de ce, propunem ca — pentru cursele cu autobuzul — pe traseele Huedin-Poiana Horea, Huedin--Dragu și Huedin-Valea Drăganului să se adopte următorul regulament de circulație:

1. La casa de bilete din Huedin, acestea se vor vinde de la început, pe sprinceană;
2. Pasagerii cu bilete, vor fi puși la locul lor, la prima încercare de protest;
3. Cei fără bilete (sprinceniștii) vor călători pe picioarele lor (adică ale celor cu loc);
4. Accesul nefumătorilor în autobuz este strict interzis, fumatul fiind obligatoriu, iar geamurile închise.
5. Opririle autobuzului în parcurs, nu se vor face la stațiile dinainte prevăzute, ci numai acolo unde se va face șoferului un semn convențional cu mîna, urmat de un altul, cu ochiul.
6. Toți șoferii care conduc autobuzele pe sus-numitele trasee, vor putea lua masa la domiciliu. Aceasta însă, numai în timpul serviciului.
7. Graba strică treaba... șoferului.

Însă l-a lăsat «blondina»
(căci a terminat «benzina»)
Și-a fugit cu un artist
Care știe bine twist...
Și e copt...

E și galant...
Și în plus are Trabant
(chiar de ieri),
Stă alături de POMPIERI
08...

...Timpul trece repede!
Acum dinsul joacă-n «C»...
E de-altfel talentat,
Ajutat
Și scărmanat,
e din nou apreciat...
...Are meci... miine la două,
Cu Victoria-Călan
Mi-a vorbit INTERURBAN
09...

— E o superproducție în trei serii. Să-ți povestesc acum și seria a treia...

Desen de D. NEGREA

Confesiunea unei

telefoniste

Din motive
subiective,

soțul meu
umblă-ntr-una teleleu...

D-aia și în căsnicie
S-a produs, precum se știe,
Sau cum tehnic spunem noi,
inerent
DERANJAMENT
02...

Ce-am aflat?
S-a băgat

pe fir «o fiță» de prin Tei,
Tare-n grații,
șamponată
și dresată...
Știu și telefonul ei!
Mi-au dat unele relații
INFORMAȚII
03...

Respectiva «deochiată»
Am aflat că-i abonată
zilnic la un cinema
(alte semnalmamente n-are),
Că s-au cunoscut la teatru
(Nottara)
și că e operatoare
pe un post definitiv
Chiar la ADMINISTRATIV
04...

El era sportiv... spunea
Cum că zilnic se-antrena.

Se-antrena însă la dans...
Și ciupea câte-un «avâns»
Ba la bar, ba la șosea
(Tot cu ea)
Fă-i urson, pantofi opinci,
I-a mîncat multe parale
... INFORMAȚII SPECIALE
05...

Și venea fără chenzină,
Cică-i trebuia... benzină.
Prindea suta motoreta
Cu «cocheta»...

Dă-i cu vin și dă-i cu rom,
I-a găsit «înfiții» în pom...
Nu văzuseră cărarea...
Și îi luase
cu SALVAREA
06...

Sportul? Gata! Joacă prost,
Nu mai este el ce-a fost.
Fuge ca împiedicat,
Galeria l-a uitat...
(Iar de lot

s-a șters pe «bot»)
Bea doar gin în loc de lapte
Dar se crede colosal...
E fost... INTERNAȚIONAL
07...

UN NEUITAT OM DE SPIRIT

Valentin Bude

Cel care a lansat îndemnul «viața-i scurtă, s-o facem lată», era profesor de limba germană la liceul militar și la alte școli ieșene, după ce mai înainte funcționase la Brașov. A colaborat sporadic la diferite reviste ca: «Luceafărul»—Brașov, «Tribuna»—Oradea, «Arhiva»—Iași, dar majoritatea epigramelor și cuvintelor sale de duh n-au văzut lumina tiparului, ele circulând oral, așa cum e purtat de vânt puful păpădiei. De altfel, chiar din viață, bonomul magistrul cu barbișon alb și vorbă șugubată nu prea făcea caz de producțiile sale, majoritatea elaborate în fața unui păhărel amuzându-se cind ele reveneau la autor, fie cu o altă pretinsă paternitate, fie în straițe puținel acomodate.

Multe din producțiile sale mai circulă și astăzi, anonime, dar dovădind că spiritul lui Valentin Bude rezistă timpului. Autorul lor și-a lichidat socotelile cu viața în ianuarie 1933. De unde,

*Locuința mea de vară
Nu-i la țară.*

*Ea-i în strada Sărăriei
Din pricina sărăciei.*

După ce trăise nu ca «zgîrcitul care trăiește sărac și moare bogat», ci invers, adică mereu jovial:

*Valentin, cînd vede via
Scoate-ndată pălăria
Și salută cu ardoare
Vinurile viitoare!*

Sau ca în constatarea legată de

un plăcut popas în cîrciuma ieșeană «La Rebeca»:

*Distinsul B. magistrul
Cu gîndul la Rebeca,
A scris într-un registru:
«Azi, miercuri, 4 deca...»*

Ironia lui Bude s-a exercitat însă și pe o rază mai largă, înfierind anumite stări de lucruri din epoca respectivă, ca de exemplu:

*Balurile de binefacere
Ar mai fi de spus o vorbă
Despre balurile-n toi,
Unde lumea se destracă,
Ca să-mbrace pe cei goi!
Cheta pe stradă*

*El pătruns de-nalta-i faptă,
te chetează.
Dar și dînsa, lîngă dînsul,
co-chetează!*

*Bintuie gripa
Dacă-ncepe boala
Se închide școala.
Dacă-ncepe școala
Se deschide boala!*

Unele din catrenele sale au o țintă precisă:

*Holteiului convins Al. O. Teodoreanu
Tu fugi de căsnicie
Și pricina se știe:
Nu ți-a ieșit în cale
Aleasa... pungii tale!*

Unui coleg, ofițer la liceul militar:

*Mititel ca tîrîțațuța,
Iute ca argintul viu,
Jumătate e-n ciubote*

*Jumătate în chipiu.
Localului «Bolta Rece».*

*Adînc e beciul ei și mare
Și plin cu vinuri fel de fel.
Dar nu știi pricina din care
Nu se-nvechește vinu-n el!*

Și drept încheiere, să reamintim cîteva vorbe de duh și calambururi ale lui Valentin Bude:

«Sînt lipitorile satului și lipitorile statului».

Un elev traducînd din greșeală «scadență» în loc de «cadență», Bude îl corijează:

— Măi, băiete, cadența versului e ceva plăcut, pe cînd scadența tare-i prozaică. În privința asta să ceri și părerea lui taică-tău.

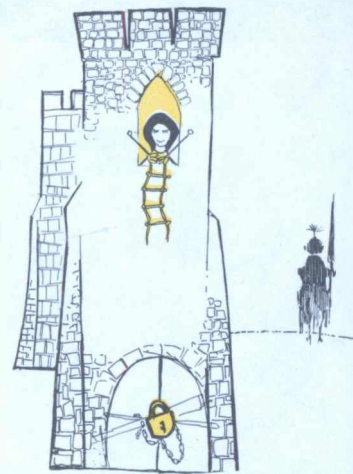
Pe cînd profesia la Brașov l-a avut elev și pe Sextil Pușcariu. Despre el Bude povestea că la o oră a fost întrebat de ce «Mihnea incalecă, calul său tropotă, fuge ca vîntul» e hexametru.

— Pentru că are 6 picioare, a răspuns elevul Pușcariu.

— Cum, adică? a insistat profesorul.

— Păi, Mihnea are două și calul patru.

AL. ARBORE

FĂRĂ CUVINTE

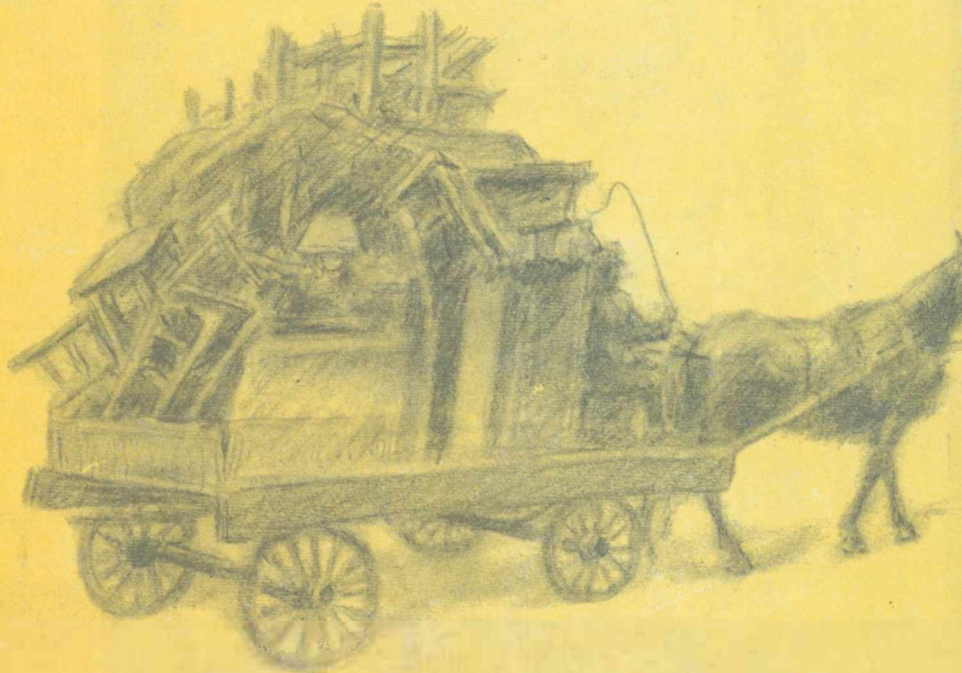
MELOMANUL LA ÎNTÎLNIRE

ARY MURNU – DIN CICLUL „BUCUREȘTII ODINIOARĂ“

De Sft. Gheorghe și Sft. Dumitru, zilele tradiționale pentru mută, se vedeau multe asemenea scene pe străzile Capitalei: un cal costeliv trăgea după el o casă într-un camion. Respectau această tradiție majoritatea cetățenilor, adică nevoiașii. Și, desigur, dacă nu ar fi existat anumite condiții, tradiția mutatului ar fi dispărut. Ea era însă permanentizată de mai mulți factori: igrasia, camerele prăpădite, întunecoase și, în schimb chiriile mari. Așa că bieții oameni își urcau de Sft. Gheorghe casa în camion, sperînd că noul adăpost va fi mai omenesc, iar de Sft. Dumitru o porneau din nou, cu aceeași speranță și poate cu același camion. Era tradiția celor săraci. De la ferestrele cafenelelor, cei înstăriți priveau acest du-te vino de camioane și oftau «triști»:

— Tot poporul, săracul, domnule, respectă tradiția! Noi, monșer, trebuie să recunoaștem, nu mai avem tradiție!

— Da, monșer, eu n-am tradiție că am casă bună!

Afăcere polițiene

de RADOJE DOMANOVICI

Născut în anul 1872, în satul Ovsişte, scriitorul face parte din familia unui învățator de țară.

Copilăria și-a trăit-o în lipsuri materiale, peregrinând din sat în sat, alături de tatăl său. După absolvirea școlii primare, a urmat cursurile gimnaziului din Kragujevac, după care s-a înscris la Facultatea de filozofie din Belgrad. Ca student a frecventat cercurile tineretului progresist, unde și-a început activitatea social-politică, căreia i s-a dedicat pînă la sfîrșitul vieții sale.

A debutat în literatură cu povestiri inspirate din viața satului, apoi s-a consacrat cu deosebire satirei politice și sociale, în care biciuiește regimul polițienesc-birocrat al dinastiei Obrenovici precum și instituțiile și moravurile burgheze.

Cele mai reușite dintre povestirile sale satirice sînt: «Dangaua» (1899), «Conducătorul» (1901), «Marko Kraljevića doua oară printre sirbi» (1901), «Stradia» (1902), «Marea Moartă» (1902). ș.a., dintre care unele au fost traduse și în limba română.

Opera lui Radoje Domanović a dat cea mai reală, mai adîncă și mai luminoasă imagine a vieții social-politice sîrbe din vremea sa, mai mult decît opera oricărui alt scriitor contemporan cu el.

Șeful poliției districtului, despre care se spunea că era un om deștept, rîvnea purcelul unui primar sătesc. În cele zece porunci nu se spune nicăieri: «Să nu rîvnești la purcelul aproapelui tău».

Întîlnindu-se o dată, la iarmaroc, cu primarul, șeful poliției îi spuse:

— Ia stai puțin. Am auzit că ai niște porci de o frumusețe rară.

— Am cîțiva .. dar nu știu ce ați găsit frumos la ei?! Sînt urîți, murdari... pentru un domn ca dv. ar trebui ceva mai de soi!

— Lasă că știu eu, porcii sînt frumoși, i-am văzut cu ochii mei.

— Atunci să vă aduc unul? Întrebă primarul.

— Bineînțeles.

Sîmbăta viitoare țaranul se înființă cu purcelul. Șeful poliției, prevăzător, își aranjase din timp planul de acțiune, în care o atrăsese și pe nevastă-sa.

— A, l-ai adus?

— L-am adus, domnule șef. Ia uitați-vă la el, ce rotunjour e, ca un măr.

— Ei, îți mulțumesc mult. Acum fă bine și du-l acasă și dă-i-l nevastă-mi, pe urmă, vino pe la mine, la administrație, să bem împreună cite o ceașcă de cafea.

Țaranul duse purcelul la destinație și zise:

— Ține, cucoană. Bărbatul dumitale mi-a poruncit să ți-l dau.

— Poftim, asta îmi mai lipsea! Un purcel! Să-mi facă murdărie și să giuțe toată ziua .. Du-l undei ști!

— Ce spui, cucoană, ia uită-te bine la el, e frumos ca un măr!

— Nu vreau să știu nimic, n-am nevoie de scîrnăvia asta la casa mea. Du-l înapoi bărbatului meu, să facă ce-o vrea cu el.

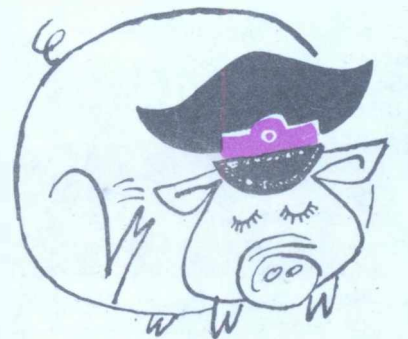
Primarul nu știa ce să mai spună. Nevasta șefului nici nu voia să audă de purcel. Ce-i rămînea de făcut? Aburcă purcelul în spi-

nare și porni îndărăt spre șeful districtului.

— Ce-i asta, întrebă polițaiul, făcînd o mutră mirată, de ce nu mi l-ai dus acasă?

— L-am dus, dar soția dv. nici n-a vrut să stea de vorbă cu mine.

— Eh, a naibii treabă, ce-i și cu femeile astea! spuse șeful, gîndindu-se o clipă, apoi adăugă: Știi ce? .. Acum nu pot să-l tai, și nici de ținut n-am unde să-l țin. Du-l mai bine la tine acasă și hrănește-l pînă ce-oi avea nevoie de el. Pentru îngrășare, ți-oi plăti eu!

— Bine. Las'că ne înțelegem noi omenește. Cît o să mănînce el? Un fleac! Nu face să mai pierdem vremea și cu așa ceva!

— Ei, atunci totul e în regulă, ține-l la tine și hrănește-l pînă ce ți-l voi cere.

Așa și făcură. Țaranul duse purcelul înapoi acasă.

Trecu un timp. Într-o zi, țaranul întrebă pe șef:

— Nu cumva vreți să vă aduc purcelul?

— Lasă-l să se mai distreze, n-am încă nevoie de el.

Mai trecu o lună, două, trei, trecu și o jumătate de an. Primarul îl întreba din cînd în cînd:

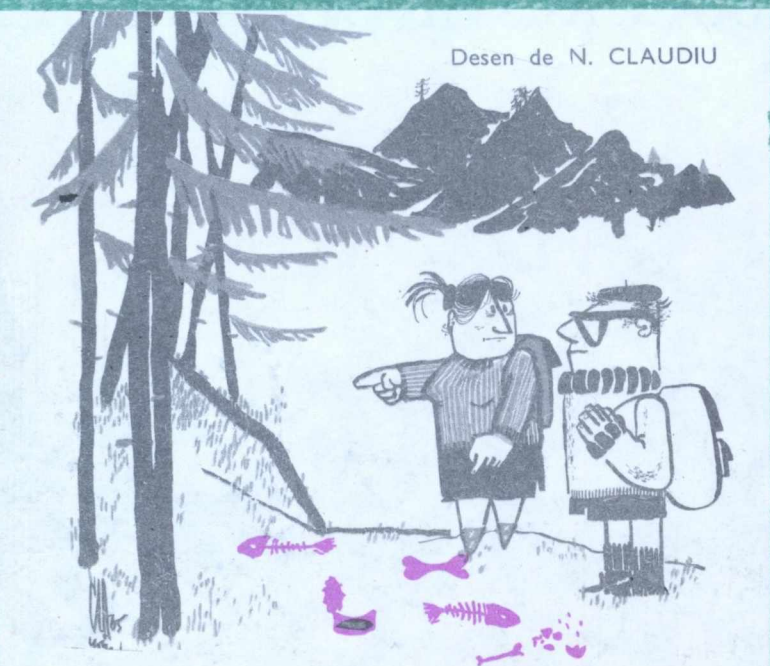
— Să vă aduc purcelul?

— Domnul fie cu el! Mai aș-

— Crede-mă că n-ai de ce să-ți faci gînduri!... Ți jur că era nevastă-mea!

Desen de MATTY

Desen de N. CLAUDIU

— Hai, mai sus! Aici văd c-am mai fost!

ască

R. S. F. IUGOSLAVIA

ceaptă puțin, o să vină și vremea lui. Vezi numai de-l hrănește bine, să o să ne socotim noi.

— Nici nu trebuie să mai vorbim de așa ceva, bineînțeles că o să ne socotim cum se cuvine, răsunse țăranul resemnat. Ce să-i faci: autoritatea-i autoritate!

Trecu mai mult de un an. Țăranul veni din nou.

— Domnule șef, purcelul dv. s-a făcut porc. Nici nu poate să se mai miște de gras ce e. A venit vremea să vi-l aduc, nu merită să-l mai hrănesc.

— Eh, am uitat cu desăvîrșire de purcel. Dacă dumnezeu ți-ar fi dat prin gând să-mi amintesc mai din vreme... Vezi, acum ni-am cumpărat alt porc, l-am tăiat și mi-am topit și grăsime, se vinse șeful poliției.

— Atunci ce să facem cu el? Șeful districtului se gândi un timp și deodată spuse:

— Dar cât cântărește purcelul? — Nu de mult l-am cântărit și vine peste 190 de kg.

— Oho! exclamă șetui zîmbind. — S-a îngrășat, slavă domnului! — Dar cu cât s-ar putea vinde la iarmaroc?

— Cu o sută cincizeci de dinari — bani gheață — dacă nu mai mult. — Atunci știi cum o să ne socotim?

— Cum veți spune dv. Ca între oameni.

— Și zici că se poate lua un asemenea preț pe el?

— Se poate!

— Bine. Atunci dă-mi te rog cum o sută de dinari, pe urmă ai să te duci la iarmaroc și ai să-l vinzi și restul de cincizeci de dinari să ți-l iei pentru îngrășare. Ei, lesigur, n-a mâncat nici de patru-eci, dar ia-ți zece dinari pentru nunca d-tale.

— Ce putea să mai spună primarul? Lămasă neclintit locului. Scoase ecce hirtii, le întinse șefului poliției, își ridică pălăria de pe frunte și mormăi:

— Mulțumesc, domnule!

— N-ai pentru ce. Cu cei zece dinari vezi de cumpără ceva nești-ti și copiilor. Or fi munciti ei.

— Într-adevăr, copiii au muncit, sta a fost grija lor, eu, știți, am și alte treburi.

— Ei, atunci cumpără-le ceva și pune-le: asta-i din partea domnului șef al poliției districtului, pentru să i-ați îngrășat purcelul.

— Mulțumim cu plecăciune, spune țăranul și se întoarse acasă.

— Ce să-i faci! Afacere polițienească!

românește de IACOB BABIN

CIFRELE

UNUI

PROCES

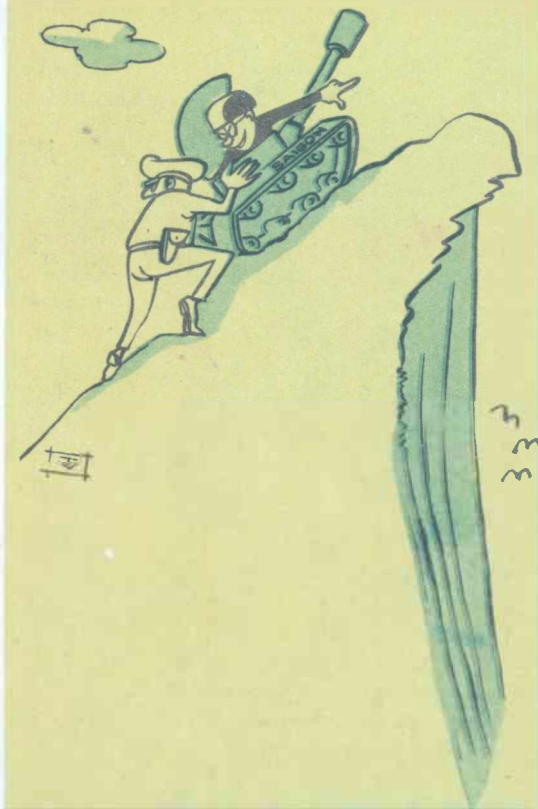
de N. AURELIU

La Caracas, procesul lui Marcos Perez Jimenez, fostul dictator al Venezuelei, a fost judecat de 15 membri ai Curții Supreme și apărat de nouă avocați, într-un tribunal înconjurat de 800 de polițiști înconjurați, la rindul lor, de 4 000 de manifestați care strigau: «Asasinul! Tilharul! Călăul!»

Acestea sînt numai cîteva cifre din cele referitoare la procesul lui Jimenez. Dar mai există și altele. Vinovat de uciderea, întemnițarea și torturarea citorva zeci de mii de cetățeni, ex-dictatorul a fost adus în fața justiției doar pentru fraude. La început, acestea au fost evaluate la 320 de milioane de dolari, pentru ca, brusc, ele să scadă la bagatela de 13,5 milioane. După matură chibzuire, magistrații au făcut acest rabat, ajungînd la concluzia că celelalte 306,5 milioane fuseseră însușite «în mod legal». Pedepsa cerută de procuror a fost de 13 ani închisoare, cu alte cuvinte ceva mai puțin de un an pentru fiecare milion oficial steril.

Și cifrele continuă să se alinieze. În așteptarea procesului Jimenez a domiciliat într-o celulă specială de 8 x 6 metri, în care-și instalase un studiou-salon-sufragerie. În aceasta din urmă lua patru mese pe zi, consumînd o sticlă de whisky și una de rom la fiecare 24 de ore.

În aula tribunalului au asistat la dezbateri

— Încă un mic sprijin, d-le consilier, și ajung la destinație!

Desen de V. TIMOC

cinci dintre fostele lui amante, care i-au făcut tot timpul bezele cu mina (numărul total al bezelelor nu se cunoaște). Cifra 0 e și ea prezentă: la întrebările președintelui curții, Jimenez nu a catadicsit să răspundă nici un cuvînt.

În sfîrșit, un ultim detaliu numeric: de modul în care s-a desfășurat procesul sînt indignate cîteva milioane de venezueleni.

Asociația sportivă «Flacăra»-Brașov (președinte N. Alagiș) are o mare cantitate de sulite, greutăți, discuri, care stau nefolosite.

— Generale, lupta e în toi iar noi nu mai avem sulite...

-- Si ce-mi spui mie? Ce sînt presedintele asociației «Flacăra» din Brașov??

Desen de ADRIAN ANDRONIC

PIESE DE SCHIMB LIPSĂ

Urzica (sesizare Sfatului popular al orașului Lugoj): La magazinul «Ferometal» din Lugoj nu se găsesc unele piese de schimb pentru mașinile de cusut, ca — spre exemplu — anumite inele de cauciuc.

Sfatul orășenesc Lugoj (către

«Urzica»): La magazinul «Ferometal» din Lugoj, nu numai inelele de cauciuc, ci... nici un fel de piese de schimb pentru mașinile de cusut, nu se găsesc! O.C.L. Comerț Mixt Lugoj, de câte ori comandă piese de schimb pentru mașini de cusut, primește de la I.C.R.M. Timișoara același răspuns: că aceste piese de schimb se vând numai la un singur magazin din regiunea Banat, iar acest magazin se află la Timișoara. Considerăm că e cam incomod pentru miile de cetățeni din regiunea Banat care au mașini de cusut, să circule — toată ziua, bună ziua — cu trenul, pînă la Timișoara, pentru cîte o piesă de schimb de cîteva lei.

Urzica (în sinea sa): Are dreptate Sfatul orășenesc Lugoj. Sistemul aplicat de I.C.R.M. Timișoara n-are nici o noimă. Logic, practic, în sfîrșit: comercial, e să se găsească piese de schimb pentru mașini de cusut, în toate orașele din Banat. La Lugoj să existe inele de cauciuc, la Caransebeș, să

se găsească ace de cusut, iar la Timișoara să se găsească... ac de cojoc pentru sistemul aplicat de I.C.R.M. Timișoara.

ȚEAVĂ, FĂCUTĂ VARZĂ

Combinatul chimic Borzești a comandat forului furnizor respectiv, pentru secția Alcoolii Grași, 50 de metri de țeavă specială (confectionată dintr-un material special și avînd anumite dimensiuni) absolut necesară pentru funcționarea numitei secții.

Țeavă scumpă: de 480 de lei metrul. Costul total 24 000 de lei.

Furnitura a sosit. Dar magazia nr. 3 și serviciul de aprovizionare, deși cunoșteau destinația țevii, în loc s-o predea secției pentru care fusese comandată, au dat-o secției de Hexacloran, care a... tăiat țeava în... bucăți de cîte un metru.

Cînd secția Alcoolii Grași a dat de urma... fostei țevi speciale, n-a mai putut-o folosi, întrucît instalația acestei secții nu per nite țeavă

sudată, toate prelungirile făcîndu-se printr-un sistem special de etanșare.

...Și uite-așa, au tăiat frumusețe și scumpete de țeavă, în bucățele. Au tocat-o așa, ca pe o varză.

O nouă «mîncare» chimică: din oțel călit... varză călită.

Această costisitoare trufanda (de 24 000 de lei porția) urmează acum să le fie servită, la masă, celor vinovați, fiartă în sos picant de

tragere la răspundere și cu garnitură de imputații.

A 1, A 2 ȘI A 3

În cartierul (microraioul) Tomis 1, din Constanța, la blocurile A 1, A 2, și A 3, construite de T.C.E.H. (Trustul de construcții edilitare și

hidrotehnice) din localitate, s-au produs — la scurtă vreme după darea în folosință — fisuri în pereți, pentru a căror remediere nu s-au luat pînă în prezent nici un fel de măsuri.

Actualmente, pe balcoanele etajelor superioare, se văd... stîlpi de lemn, puși să susțină pereții și plafoanele.

Acești stîlpi dau balcoanelor un aspect atît de urît, încît cetățenii care îi văd, rămîn cu gura căscată și exclamă: A!

Pentru că pînă acum, aceste blocuri în papainoage au lăsat cu gura căscată trei cetățeni, care au exclamat pe rînd: A!, ele au primit denumirile de: A 1, A 2 și A 3.

BUCUREȘTI-BUCUREȘTI, ÎN 98 DE ZILE

În «Urzica» nr. 5, la această rubrică, în nota intitulată «București—Constanța în 57 de zile», s-a arătat — între altele — că întreprinderea «Teleconstrucția» din București a sancționat patru funcționari pentru neglijențele cu care

au contribuit, ca niște bani cuve-niți unui muncitor detașat la Constanța, să ajungă de la București la Constanța în... 57 de zile.

Sancțiunile au fost criticate în revista «Urzica» pe baza răspunsului primit de la «Teleconstrucția» în această chestiune la 8 decembrie 1964.

Printre sancțiunile cu «mustrare scrisă» era menționată și tovarășa Manoliu Elena, funcționară principală la Sectorul I București al «Teleconstrucției».

Apoi, restul a decurs... normal: sancționata a făcut contestație, în calitate de... nevinovată, iar «Teleconstrucția» a comunicat nevinovatei — la 30 decembrie 1964 — că i-a anulat sancțiunea. Dar «Urzicii», «Teleconstrucția» nu i-a comunicat anularea, așa că — în «Urzica», la 15 martie 1965 — nesancționata a apărut ca sancționată, ceea ce a fost injust.

Abia la 7 aprilie 1965, și abia după intervenții suplimentare, a răspuns conducerea «Teleconstruc-

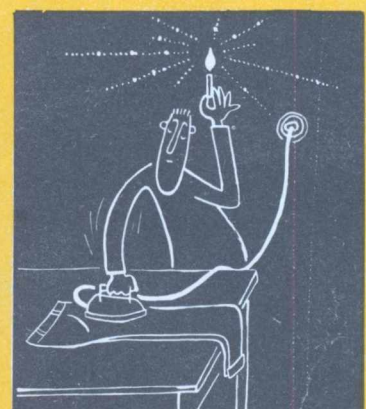
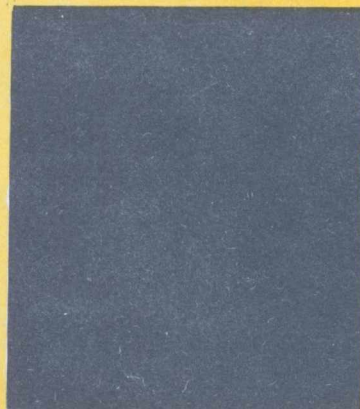
ției) că... a neglijat să informeze și «Urzica» de anularea sancțiunii.

Deci, calcul: de la 30 decembrie 1964 pînă la 7 aprilie 1965 au trecut... 98 de zile. Adică 98 de zile au fost necesare să se parcurgă drumul de la București (sediul «Teleconstrucției») pînă la București (redacția «Urzicii»).

C. RĂBOJ

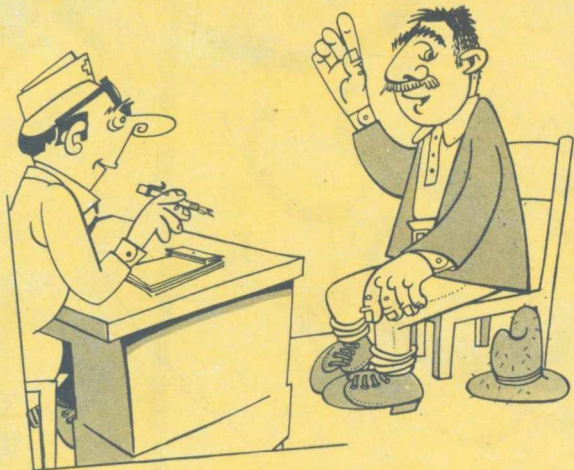
(29)

PĂȚANIILE
LUI PĂȚITU

Desen de GROSU MIHAI

Pe str. «Lacul Ursului» (fostă str. Prezidențială) din Otopeni, dăinuie de ani de zile o baltă care constituie un serios obstacol pentru pietoni și vehicule.

LA DOCTOR

— Ai reumatism? Să-ți prescriu niște nămol!
— Nu, că din cauza lui mi se trage. Stau doar pe strada «Lacul Ursului» în Otopeni!

Desen de AL. CLENCIU

— Te pup, Gicule, și încă o dată ..
Tot ce ți-am spus rămîne între noi.

Desen de SANDA STĂNESCU

FIUL PESCARULUI

— Eu am încheiat trimestrul
cu note... așa de mari!

Desen de F. GRONSKY

Cum trebuie să fie o bucată de lectură

Să fiu sincer, nu mai pusesem mina pe o carte de *limba română* de un secol. N-am avut nevoie atîta vreme cît fiu-meu se afla sub directa îndrumare a maică-si, de profesie învățătoare. Trecînd însă de 14 ani (fiu-meu, nu eu) treaba asta a început să se deplaseze spre mine, drept care a trebuit să mă reinîțiez în tainele manualelor. Mie, să fiu sincer, îmi plac poeziile. Pe unele le-am învățat pe din-afară:

«La geamul tău ce strălucea...»
«La mijloc de codru des...»
«Nu te-ai priceput...»

Mi-am zis: dacă tot trebuie să învăț cu fiu-meu, hai să caut, poate dau de vreo poezie. N-am găsit ce căutam eu. M-am infuriat, să fiu sincer, sînt un tip destul de nervos, dar tot n-am găsit. Atunci m-am apucat să studiez biografiile poezilor din manual. Spre surprîndera mea, am constatat că aceștia n-au scris nimic de dragoste. M-am gîndit imediat, să fiu sincer, eu sînt foarte prompt, că s-ar putea să fi scăpat din vedere un lucru esențial: dragostea e o chestiune delicată, chiar foarte delicată. Ce să-i mai încurcăm pe bieții elevi cu noțiuni absolut străine de preocupările lor? Fiu-meu are acum 17 ani. Păi de poezii de dragoste îi arde lui? Păi el, Ninei, fata cu care îl văd mai des, în mod sigur nu-i recită decît «Pisicuță, pis-pis-pis». Da, pot să pun în manual o poezie de dragoste, cu singura condiție ca să-i tai versurile care vorbesc despre chestiunea tabu. După cum, de altfel, s-a și procedat.

Să fiu sincer, eu sînt un om deosebit de activ, nu-mi place să stau cînd lumea se mișcă. Am hotărît să dau o mină de ajutor. La poezii mă pricep mai puțin, deși, pe la 16—17 ani am scris și eu versuri. La vîrsta aceea, spre rușinea mea, mărturisesc, susțineam apropierea de o fată... Cum să

explic?... Dar asta e o problemă laterală! Cum spuneam, hai să dau și eu o mină de ajutor. Și proza e folositoare pentru elevi. Aveți mai jos o mostră. Punctepuncte în ghilimele reprezintă cuvintele sau chiar frazele care au fost înlăturate spre a nu se crea complicații pedagogice.

«*Ionel ieșise mulțumit pe poarta școlii serale. Știa că în colț, la stația de troleibuz, îl aștepta Dorina. Ar fi dorit să ajungă mai iute, dar drumul se întîndea sub pașii lui ca o praștie. Fata, cu codițele ca două paranteze mari, se uita calmă la ceas. Ionel o salută, apoi pleacă pe jos. Nu-și spuneau nimic. Ionel era emoționat și Dorina simțea că se petrecuse ceva important. Extrăgînd rădăcina pătrată din acest sentiment, Dorina încerca să-și aducă aminte de unde izvorăște Zambezi. Nu reuși, și privirile ei, ca două linii paralele, fură segmentate brusc de nasul lui Ionel, nas care aducea cu un triunghi dreptunghi. «Pitagora, Pitagora!» năvălea dintr-o casă nouă cîntecul sincopat. Traversară parcul și, pe marginea lacului, găsiră o bancă liberă. Celelalte erau ocupate de perechi care, probabil, învățau la anatomie. Apa lacului clipea lin. Stelele clipeau. Deodată Ionel spuse grav:*

— Dorina! N-am avut curaj pînă acum. Vreau să știi că eu...

— Și eu! tresări Dorina și...

Ionel...

— Ce fericită sînt! exclamă Dorina și...

.....
Sfîrșit.

În această bucată ni se arată pasiunea pentru studiu a doi tineri, Ionel și Dorina.

Întrebare: Ce face Ionel? Dar Dorina?

Răspuns prezumtiv: Ionel se pregătește de examene. Dorina îl ajută în muncă.

I. CERNET

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34; Secretariat
de redacție 14.28.15; Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Științei”

44.601

